

1.CLAVIJO

Aquell mes de maig de l'any 840, el sol queia amb justícia sobre els viatgers que anaven en peregrinació a la tomba de l'estimat apòstol i germà del Senyor. En aquell àrid camí una figura solitària destacava per la seu esfilagarsat saial marró. Els camps de blat començaven a mostrar la seva daurada promesa que no feia oblidar la pols ni la set misericordiosa. El viatger es va asseure per descansar, no sense veure a la llunyania una polseguera creixent.

Al cap de poc, va entreveure una munió de genets al galop estès. La pacífica faç de la seva cara va anar crispant-se en endevinar qui eren els amos de les muntures.

Valquíries!

- Què us porta per aquí? -va preguntar aquell viatger de mitjana edat i aspecte semític

-Bé ja saps. Hem olorat feina a prop d'aquí. Així que enviarem alguns guerrers al Valhalla –va contestar la capitana de la tropa.

-Voldràs dir portar-los en presència del Senyor perquè siguin jutjats -va respondre aquest amb serenitat.

-Et deixem un cavall i ens acompanyes fins on anem.

-No és mala idea, així us controlaré que no us passeu.

A la llunyania, una polseguera emergia d'una lloma. Des d'on eren, es podia insinuar una munió que es movia com a eixams d'estornells.

-Allà hi ha moguda- va exclamar Brunilda alhora que una onada de goig la envaïa del cap als peus -¡Companyes! Enviem al Valhalla els infidels que puguem.

A l'uníson totes les integrants de l'esquadró, es van desposseir de les seves capes descobrint les seves lluent cotes de malla, que a manera de cosset protegien uns musculats cossos de deesses olímpiques.

-Em sembla que us passeu pel folre les condicions per a una guerra justa -va respondre el viatger.

- ¡Ves per on! L'avi ens vol fer una classe de filosofia abans del fregat - va respondre amb sorna l'amazona.

-A la guerra justa, una condició és que els contrincants han d'estar equilibrats i dubto que amb aquests vestits que porteu, els vostres adversaris difícilment es poden concentrar en la seva supervivència- va respondre tranquil·lament.

-Doncs mira què et dic. Des de les Termopiles no tinc cap adversari que em distregui, així que menys vi i més exercici. Ho veus? No és culpa nostra que no es cuidin, realment fa pena veure'ls.

L'esquadró es va desplaçar sigil·losament per un tàlveg fins a col·locar-se darrere de les forces que assetjaven les tropes cristianes situades en aquell turó. Les amazones a l'abric d'un bosquet de ribera el qual servia de recer a un rierol, organitzaven la seva futura escomesa .

Van descavalcar de les seves muntures i van apilar munts de branques verdes.

-! Avi! No cal que ens acompanyi, aquest combat promet- Brunilda sabia amb qui tractava.

L'home va assentir i muntant al blanc corser que li havien prestat va prosseguir pel tàlveg per allunyar-se de la topada.

-Ens trobarem més endavant, cuideu-vos i tingueu pietat.

Van ser les darreres paraules abans de prosseguir el camí.

Allunyant-se va observar com calaven foc als munts de llenya verda amuntegats, dels quals va sortir un espès fum blanc que va inundar el bosquet. El vent va empènyer la fumera cap a la rereguarda de l'exèrcit musulmà enterbolint l'horitzó com una boira matutina espessa.

-¡IIIIHAAA !

Un xiscle unànimе va sortir de les goles d'aquelles dones i a l'instant els cavalls van iniciar un desbocat galop cap a la rereguarda de les tropes de l'emir. La muntura del pelegrí en un acte de solidaritat amb els seus companys, va iniciar un desbocat galop posant-se al capdavant de la presa. El corser de nival blancor, corria desenfrenadament cap on estava el lloc de comandament de l'emir, el seu genet només li quedava el recurs d'agafar-se a la crinera per no caure. Darrere seu anava la tropa de les amazones amb les espases corbes en ristre tallant caps per tot arreu.

El pobre pelegrí agafat com podia al cavall, observava impotent com s'anava aproximant al lloc on l'emir Musa ibn Musa dirigia les seves tropes. La seva figura s'anava engrandint als ulls aterrits del viatjant.

L'emir en aquell moment va observar un estrany moviment del seu batalló de reserva proper a ell. Va desviar la seva vista al tumult, prou temps per veure un home agafat a la seva muntura que s'abalançava sobre la seva, una euga alatzana regal d'Abderramán II.

Ambdós Musa i el viatger van caure rodant per terra mentre que el cavall intentava muntar, mai millor dit, la cavalcadura de l'emir.

Musa en un acte reflex, va intentar donar un tall al seu contrincant amb el seu alfange. Sorprenentment va traspasar el cos de l'home sense afectar-lo de cap manera com espectre que tingués al davant. Ho va intentar repetidament diverses vegades, només tenia esperança en la seva guàrdia personal, però aquesta estava en seriosos problemes per la pressió de les valquíries.

El pelegrí, lluny d'agredir-lo, li va posar la mà a l'espatlla. Una pau va inundar al general, era el moment del diàleg.

-Et recomano que parís aquesta matança. Va en contra del que predica l' Islam i la veritat, que agafis un cabreig perquè no vulguin pagar el tribut de les cent donzelles que has sol·licitat, és realment comprensible que ells no vulguin pagar, les banyes també a ells els piquen. ¿Oí?

-No sé qui ets, però els meus soldats lluiten amb l'esperança que si moren van al Paradís on setanta verges estan destinades al solaç de cadascun.

L'home sense immutar-se, va esbossar un lleuger somriure i va respondre pausat.

-Respecto molt el teu llibre sagrat malgrat les importants diferències teològiques que hi ha entre nosaltres. Però t'he d'advertir que en fas un mal ús.

L'emir va quedar paralitzat, tot i així va posar tota l'atenció en les paraules.

-Veiem- va prosseguir el pelegrí- Em desagrada tota la matança que estic veient, tot i així intentaré convèncer-te per aturar-la. Escolta'm! L'objectiu d'un general en una batalla és que l'enemic mori per la seva pàtria, no els seus soldats , és clar? El que estàs fent amb les teves promeses del Paradís en què els que morin lluitant gaudiran de setanta verges cadascun és incitar a la mort les teves millors tropes. Les dones guerreres que tens aquí davant com pots veure no tenen rival en la lluita. Per el que fa al solaç del guerrer després de la batalla precisament estan sobrades d'experiència i ben dotades com pots observar i això ho saben els normands que estan lluitant al costat de les tropes dels teus adversaris, per això a la vista de l'espectacle s'animarà tota la tropa cristiana. Preveig una potent contraofensiva.

-Qui ets?

-Diguem que soc un deixeble molt afí al que al vostre llibre sagrat el defineix com el profeta més gran que ha nascut.

Musa pensava que vivia un malson a conseqüència d'algun cop rebut a la topada. En aquell moment un cap separat del tronc va passar volant entre tots dos.

-¡Vaja ! El plasta del meu cunyat Ali S'ha anat al Paradís

-Et comunico que segons vosaltres que si un home mor a les mans d'una dona, no entra al Paradís.

-Bé, altres motius té el meu cunyat per no entrar-hi.

-Imagina't que aquest cap fos el del teu fill.

-El meu fill, perquè ho sàpigues, està destinat a oficines a la capitania de l'emirat a Còrdova que per alguna cosa serveixen els endolls a la mili.

-Veig que és difícil convèncer un cor dur com el teu. Així que no em moc d'aquí fins a convèncer-te de la inutilitat d'aquesta matança. Va respondre sense arrendar-se el pelegrí.

En les línies cristianes, Olaf un dels normands de la tropa, va obrir els ulls desorbitadament.

-¡Valkur ! -Exclamà alhora que es col·locava davant de la seva tropa

-Lluiten a favor nostre, si morim lluitant ens porten al seu paradís el Valhalla i allà som satisfets pels seus favors per la resta de l'eternitat. Les anem a ajudar!

La visió que tenien des del llom era dantesca. La tropa mora lluitava infructuosament contra l'esquadró de guerreres nòrdiques que no paraven de produir baixes entre les files sarraïnes.

El pelegrí fart de platicar amb Musa es va encavalcar a la seva muntura, no sense abans desenganxar-la de la negra alatzana.

-T'ho vaig advertir, si no pares el combat hi haurà una matança entre els teus homes.

La tropa cristiana va observar el pelegrí a qui les fletxes que li llançaven no feien efecte i a sobre estava renyant el cap de la tropa mora.

-¡És l'apòstol Sant Jaume -Exclamà un capellà que estava al bàndol cristià- ¡El Senyor ha vingut al nostre socors!

- Si! I a més amb valquíries- va insistir Olaf.

Al uníson , una exclamació va ressonar entre les hosts cristianes.

-¡Santiago i cierra Hispània!

Al moment es van precipitar contra els pobres sarraïns que amb prou feines aguantaven els embats de les guerreres.

“ M'envien fer la mili a Melilla quan se n'assabentin” va pensar el pobre emir en donar l'ordre de retirada.

-¡Quin país que m'ha encomanat el Senyor per guardar ¡Tindrè feina per a segles! Al cap de poc, va alçar la vista i al cel va observar un esquadró de cavalls alats portats per dones que ascendia amb els cossos dels guerrers cristians morts en combat.